

Het
HONDEN
TEAM
DE SPEURNEUS

Voor mijn broers, Ed en Tom, veel liefs xx

DE SPEU

Nieuws uit de buurt! ☆ De best

VAN DE SPEURNEUS REPORTERS!

...lllelll nee...lllelll
...lll all u...lll
...lll

RNEUS

te verhalen! ☆ Reviews!

Handwritten text, mostly illegible due to blurring and perspective.

Schoolnieuws p. 3

Boekreviews p. 4

Puzzels p. 6
Beestenboel p. 8
stuur ons je schattigste
foto's!

Handwritten text at the bottom of the page, mostly illegible.

Hoofdstuk een

'WAT IS HIER AAN DE HAND?'

Mijn moeder staat met twee volle boodschappentassen bij de keukendeur. Mijn zusje Merel kijkt langs haar heen – haar mond hangt wagenwijd open, als een goudvis.

'Wat?' zeg ik.

'WAT. IS. DIT?' zegt mijn moeder.

'Wat bedoel je?' zeg ik zo onschuldig mogelijk, terwijl ik aandachtig mijn chocoladekoekje bestudeer.

Maar het is zinloos – ik kan niet blijven doen alsof. Mijn moeder staart vol afschuw naar iets onder mijn stoel. Iets wat luidruchtig zit te snuffelen, te brommen en te smakken. Ons huis is best wel klein. Sowieso veel te klein om een hond in te verstoppen.

Oké, dit moet ik even uitleggen.

Vorige week, toen ik van school naar huis liep, zag ik de hond voor het eerst, bij de buurtwinkel. Ik nam aan dat zijn baasje even naar binnen was gegaan om iets te kopen. Maar de volgende dag was hij er weer. Hij likte aan het papier van een ijsje dat op de grond lag. En vandaag was hij er weer. Hij zat achter een stapel kratten en kwam naar me toe.

‘Hé, kleintje,’ zei ik zachtjes. Ik aaide hem voorzichtig over zijn kop, wat hij goedvond.

Op dat moment stopte er een bestelbus op de stoep. De bestuurder sprong eruit en trok

met een hoop lawaai de zijdeur open. De hond schrok en ging ervandoor. Net toen hij de straat oprende, kwam er een motor de hoek om.

Ik vloog op de hond af en kon hem nog *net* op tijd terugtrekken. De motor week uit en scheurde ervandoor. De motorrijder schreeuwde boos naar mij.

De hond trilde.

‘Je moet VEEL beter uitkijken!’ zei ik tegen hem. Mijn hart bonsde in mijn keel. ‘Je kunt niet zomaar de straat oprennen. Dat is *veel* te gevaarlijk!’ Ik keek om me heen. Niemand besteedde enige aandacht aan hem. Je kan een hond toch niet zomaar in zijn eentje over straat laten lopen?

Ik liep verder – *heel* langzaam, dat wel. Elke keer als ik achteromkeek, liep het hondje achter me aan. En toen ik bij onze voordeur kwam, stond hij vlak naast me en keek me aan. Ik ging naar binnen en – het ging niet expres, maar ook niet helemaal per ongeluk – de hond liep met me mee.